kül ollin. Sinna ollid ikka hopis ennam moistlik, tassane ja wagga pois. Mälletad ehk weel, kuida siis, kui ollin waewalt lerist lahti sanud, tiggeda issa käest wäggise omma pärrimisse jäggo wälja wötsin ja woöra male läksin; sest et issa maias ei olnud muud, kui rido ja taplemist ja peksmist kuulda ja nähha. Sest on nüüd ehk kakskümmend aastad teed. Seeb se on, et sinna ei tunnud mind mitte kohhe ärra. Agga sind olleksin emalt jo ärratunnud.

Sul on ikka weel se wanna tassane wagga näggo, muud kui et juukse karwad hakkawad sinnule jubba halliks, ja palle kortsuks löma. Minno kässi on wissiste hopis parreminne käinud, kui sinno kässi. Mul on ikka weel nore mehhe ram kä, ja häddast ei tunne ka paljo mitte. Agga sinna, wanna wend, olled kül kibbeda murrega woitlemas. Sedda näikse sinno ellamisse kohhalt, selle sinno naese silmist, kes seäl nurgas omma kättetöö kallal nuttab, ja neist kolmest lomo-

kessest, kes ni kahwatud näoga on. — Senni kui mees sel wisil könneles, hüdis üks lapsokenne: Eideke, meil on kibbe nälg! — Kui sest ei tulnud ühtegi, kissendas laps waljuminne, ütteldes: Tadikenne, eks sul ei olle mitte rasokest leiba meile anda? — Nüüd kuled isse, armas Willem, ütles kangur, kuida minnoga luggu on. Ja peälegi pean tänna omma ellamisse kohha eest sedda makso kätte murretsema; agga kust wötta?

Olgo nüüd sest wingumissest kül, ütles Willem, kel liignimmi Torri olli. Tahhan teile abbi sata, kui minnule tahhad abbiks olla. Mulle tulleb tänna ösel ühhe rikka mehhe käest sedda rahha sissekorjata, mis ta minnoga ammogi wölgo on. Agga sest et ei sa sedda wölga waewalt mitte heaga temmast kätte, pead sinna, wanna wend, mulle selle tarwis abbiks ollema. Joua nüüd agga, ja wötta warsti kübbar ja kep kätte, et saaksime tele, sest meil on liggi wiisteistkümmend wersta läbbi käia,

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 21